

РЕШЕНИЕ

№ 6141

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4991** по описа за **2020** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи-отдел „Пътна полиция“, чрез юрк. Д. И. срещу Решение от 07.02.2020 г. на СРС, по НАХД № 22/2020 г., 106 с-в с което е отменено Наказателно постановление № 18-4332-026875/10.01.2019 г., издадено от началника на група към Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на Л. И. К. е наложена глоба в размер на 20 лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП за нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП и глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се иска неговата отмяна. В съдено заседание, касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба – Л. И. К. не се явява и не изпраща представител.

СГП чрез Прокурор Д. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна

страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършените три нарушения въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 12.10.2018 г., около 14:45 часа, в [населено място], ответника К., като водач на лек автомобил – марка „Фолксваген Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] , като по [улица] поради неправилно движение на заден ход е реализирал удар с паркиран лек автомобил „Ситроен“ с рег. [рег.номер на МПС] , след което е напуснал мястото на ПТП, без да уведоми органите на МВР.

За констатираните нарушения му бил съставен АУАН № 0685483/26.11.2018 г., а въз основа на акта било издадено процесното Наказателно постановление № 18-4332-026875 от 10.01.2019 г. за две нарушения - по 40, ал. 2 от ЗДвП и по чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

От правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от длъжностни лице в пределите на тяхната компетентност, но в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на районния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Приетата за нарушена разпоредба в НП на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП гласи, че преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. Не са събрани фактически данни, въз основа на които да се формира категоричен извод, че преди да започне процесната маневра ответникът не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, а по-скоро се изяснява, че по време на движението си назад същият не е наблюдавал непрекъснато пътя зад превозното средство.

В НП е цитирана като нарушена разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП /ДВ, бр.53 от 27 Юни 2014г./, съгласно която „водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди...“. При описание на нарушението в НП не е конкретизирано, коя от буквите а), б) или в) е визирана. Отделно от това, санкционната норма на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда налагането на наказанията „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 1 до 6 месеца и „глоба“ от 50 до 200 лв. на водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. В хипотезата ѝ е въведено общо правило за поведение - спазване на разписаните по-горе задължения на участниците в ПТП, неизпълнението на което обуславя извод за определяне на наказание във вид и размер, посочени в същата тази норма.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на СРС, че липсата на всякаква конкретика в АУАН и НП относно механизма на ПТП, в нарушение съответно на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, ограничава процесуалното право на защита на жалбоподателя по отношение и на двата пункта на обвинението.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд се

явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, V Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.02.2020 г. на СРС, по НАХД № 22/2020 г.,НО, 106 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: